

nesporném, nýbrž správcem, ustanoveným podle Šu 381 čís. 1 a 382 čís. 2 ex. ř. Dlužno tedy řešiti otázku, zda takto ustanovený správce jest vůbec osobou, požívající ochrany ve smyslu Šu 68 tr. zák. Na otázku tu sluší v souhlase s náhledem soudu první stolice odpověděti kladně. Směrodatnou jest okolnost, jaké postavení zaujímá správce, zřízený ve smyslu Šu 382 čís. 2 ex. ř. Předně dlužno poukázati na ustanovení Šu 383 ex. ř., dle něhož správa nemovitostí v Šu 382 čís. 2 ex. ř. naznačená, provéstí se má za obdobného použití předpisů o vnučené správě správce soud (§ 99 odstavec první ex. ř.), že soud ho bere do slibu nemovitostí. Uváží-li se, že ve smyslu těchto předpisů ustanovuje (§ 108 odstavec první ex. ř.), že z příkazu soudu se správce výkonným orgánem uvádí ve správu nemovitostí (§ 99 odstavec druhý ex. ř. a příslušné předpisy instrukce), že správce jest povolán, vykonávati opatření soudu, podávati účty soudu a jeho vůli plniti, že je proto z veřejného příkazu činným k uplatnění soukromých práv za použití státní moci donucovací a proto mandatařem soudu, povoláním a povinným, spolupůsobiti při vykonávání spravedlnosti, nemůže býti nejmenší pochybnosti, že ho dlužno počítati k vrchnostenským osobám v Šu 68 tr. zák. míněným. Není proto zmatek podle Šu 281 čís. 9 písm. a) v tomto směru opodstatněn.

K b): Těmito vývody zmateční stížnost jednak dovozuje nedostatek zlého úmyslu, jehož třeba ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 81 tr. zák. na straně obžalovaného, jednak poukazuje k tomu, že nalézací soud náležitě nehodnotil oně obhajoby obžalovaného. Zmateční stížnost jest v právu. Zlý úmysl k zločinu podle Šu 81 tr. zák. vyžaduje v první řadě, by si byl pachatel vědom toho, že mu jest činiti s osobou v Šu 68 tr. zák. jmenovanou. Toto vědomí měl soud náležitě zjistiti, zvláště když se obžalovaný jeho nedostatkem výslovně hájil a ze čtených civilních spisů vycházelo na jevo, že ustanovení P-a za správce nebylo pravoplatným. Obžalovaný hájil se omylem právním, týkajícím se ustanovení hlavy XVI. obč. zák. o společném majetku a jeho správě, a podle civilních spisů mohl obžalovaný vzhledem k tomu, že usnesení krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. dubna 1924 nenabylo moci práva, býti po případě v omylu, týkajícím se ustanovení exekučního a civilního soudního řádu, tedy rovněž norem civilních. Poněvadž omyl v ustanoveních práva civilního rovná se omylu skutkovému podle Šu 2 písm. e) tr. zák., měl nalézací soud nejen zabývati se onou obhajobou obžalovaného, nýbrž též přesně a jasně zjistiti vědomí stěžovatele, že jest mu činiti s osobou v Šu 68 tr. zák. jmenovanou. Ježto nalézací soud tak neučinil, jest rozsudek zmatečným podle Šu 281 čís. 5 a 9 písm. a) tr. ř.

Čís. 1920.

S hlediska Šu 9 tr. zák. jest lhostejno, z jaké příčiny zůstalo pachatelovo působení bez výsledku, zda sváděná osoba ihned svodům odolala, či později od zlého úmyslu, v ní svodem vzbuzeného, ustoupila.

Trestnosti svádění k zločinu podle Šu 9 tr. zák. není na závalu, že událostmi, k nimž následkem svodů došlo, není opodstatněna některá nebo žádná zákonná známka dotýčného zločinu.

(Rozh. ze dne 9. března 1925, Zm I 10/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 13. listopadu 1924, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podle §u 9 tr. zák. a §u 1 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 Sb. z. a n.

D ů v o d y:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., namítá stížnost, že skutek stěžovatelky nezakládá skutkové podstaty zločinu, jímž byla uznána vinnou, protože sváděná osoba byla pro jinaký směr své vůle nezpůsobilým předmětem svodů, a protože ve zjištěném ději nedostává se známky dorozumění (dorozumívání se) s osobou, jež peníze padělala nebo jinak na činu se účastnila. Stížnost není v právu se žádnou z obou námitek. Ustanovení §u 9 tr. zák. předpokládá ovšem, že pachatelovo působení zůstalo bez výsledku, avšak nerozeznává, z jaké příčiny k výsledku nedošlo. Vyžaduje se sice, by vývin události nevyvrcholil v protiprávní výsledek, k němuž pachatelova vůle směřovala a který se snažila uskutečnit prostředky vzbuzení zlého úmyslu sváděné osoby a činností svedené osoby, tímto úmyslem řízené. Ale jest lhostejno, zda byl vývin události přerušen již v mysli sváděné osoby tím, že svodům odolala, či později tím, že tato osoba od zlého úmyslu v ní vyvolaného dodatečně opět ustoupila, nebo že jednání jí následkem svodů podniknuté minulo se z té či oné příčiny výsledkem. Proto nezáleží na tom, že František L. neměl nikdy úmyslu, aby (k čemu ho stěžovatelka sváděla) vyhledal padělatele peněz a vyjednával (dorozuměl se) s nimi za účelem opatření padělků. Rozhodným jest a stačí, že stěžovatelka působila v tomto protiprávním směru na vůli L-ovu. Jest-li pro trestnost takového působení bez významu skutečnost, že se mu nepřizpůsobila ani vůle sváděné osoby, jsou lhostejnými též úvahy, z nichž se vůle (a v dalším důsledku činnost) sváděné osoby nebrala směrem pachatelem' chtěným, nýbrž směrem jinakým, a nezáleží na tom, že L. shledal ve výzvě a svodech stěžovatelčiných příležitost, vylákati na ní peníze předstíráním, že se vůle jeho rozhodla a činnost jeho ponese směrem jí chtěným, a že použil této příležitosti k poškození stěžovatelky. Ostatně by nezáleželo ani na okolnosti, již asi mají nepřesné vývody stížnosti na mysli, jež však rozsudkem zjištěna není, a z L-ovy výpovědi, na niž poukazuje stížnost, nevyplývá, totiž na tom, že L. měl již předem t. j. před výzvou a svody stěžovatelčinými v úmyslu, nejednati, jak na něm žádá, nýbrž jen tak předstírati za účelem jejího poškození. I za takového směru své vůle byl by L. býval vhodným předmětem svodu; bylo by záviselo jen na povaze a síle výzvy a svodů, zda by byl L. setrval při předpokládaném úmyslu, neb upustil od něho, změnil směr své vůle a rozhodl se k tomu, k čemu ho stěžovatelka vyzvala a sváděla. I za onoho předpokladu byl by pokus stěžovatelky, opatření sobě prostřednictvím L-e padělané peníze, ztroskotat na překážce, která se náhodou vyskytla v mysli sváděné osoby, a na nemohoucnosti, tuto překážku odstraniti, tudíž na okolnostech nezávislých na vůli stěžovatelčině.

V případech §u 9 tr. zák. nezračí se zločin ve skutečných událostech, nýbrž ve skutkových okolnostech, pachatelem sváděné osobě nazna-

čených. Neboť ze zákonného předpokladu, že působení pachatelovo zůstalo bez výsledku, plyne, že zevními událostmi nemusí, přesněji nesmí býti naplněna skutková podstata zločinu, k němuž bylo sváděno, ve veškerých známkách, zákonem pro tento zločin stanovených. Trestnosti svádění k zločinu podle Šu 9 není tudíž na závalu, že událostmi, k nimž po případě následkem svodů došlo, není opodstatněna některá zákonná známka dotčeného zločinu, ba dle toho, co uvedeno, není jí na závalu ani, že vůbec nedošlo k uskutečnění žádné ze skutkových známek dotčeného zločinu. Proto nezáleží na tom, že nebylo docíleno — Šem 1 zák. ze dne 22. května 1919, čís. 269 Sb. z. a n. předpokládané — dorozumění s padělatelem peněz neb osobou jinak na padělání peněz zúčastněnou, ani na tom, že se stěžovatelka přímo nepokoušela — rozuměj ovšem jinak než působením na Františka L-e — o takové dorozumění. Rozhodným jest jen, zdali stěžovatelka sváděla — třeba naprosto bezvýsledně — L-e k zločinu podle Šu 1 zmíněného zákona, t. j. zdali skutkovou podstatu tohoto zločinu naplnily skutkové okolnosti, ke kterým poukazovala stěžovatelka, vyzývající a svádějící L-a, by je uskutečnil. Že tomu tak bylo, vyplývá ze zjištění napadeného rozsudku, že stěžovatelka vyzvala L-e k opatření padělaných peněz, tehdy v cizině vyráběných, a že výzva směřovala k tomu účelu, by se L. dozozuměl s padělateli, opatřil padělané peníze a dodal je stěžovateli.

Čís. 1921.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

I když vyvolaný film nebyl rozšiřován, spadá zhotovení snímku a objednání vyvolání filmu zkarikovaného poprsí presidentova pod ustanovení Šu 8 tr. zák. a Šu 11 zákona.

(Rozh. ze dne 11. března 1925, Zm I 699/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. září 1924, pokud jím byli obžalovaní podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin podle Šu 11 čís. 2 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n. a Vsevolod K. mimo to i pro přestupek podle Šu 20 čís. 2 zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Proti sprostěni obžalovaných z obžaloby pro přečin podle Šu 11 čís. 2 zák. na ochranu republiky uplatňuje zmateční stížnost důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Nalézací soud zjistil, že obžalovaný S. pořídil za spolupůsobení obžalovaného Vsevoloda K-ova filmový snímek, na němž lze viděti v pozadí (pokoje Grandhotelu v H.) poprsí presidenta Masaryka, přioděné občanským kabátem s kloboukem do týla pošinutým, dále že též obžalovaný S. za spolupůsobení obžalovaného